

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Binnen de stad, 7 fr. per jaar.
 Buiten de stad, 8 fr. »
 Een blad afzonderlijk 1 1/2 centimen.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 1 1/2 centimen per drukregel.
 Reclamen, wisselen en andere artikelen vooraan
 of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. LLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en zaterdags.
 Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, Tongeren.

TONGEREN, 10 JUNI.

KIEZING VAN DEN 13 JUNI 1882

	+
	Katholieke senateur.
	1 de Borchgrave
Liberaal volksvertegenwoordiger.	Katholieke volksvertegenwoordigers.
	1 Meyers
Thonnar	2 Schactzen

Elke kiezer na het afroepen van zijnen naam, begeeft zich in de stemplaats, alwaar hij een stembriefje ontvangt, in vieren gevouwen met den zegel van buiten.
 Met dat briefje begeeft zich de kiezer achter den scherm waar hij, met het potlood dat hij daar vindt, een kruisje maakt in het vierkant boven den naam van de kandidaten voor wie hij wil stemmen.
 Wij hebben hooger de plaats van het kruisje aangeduid boven de naam van den heer de Borchgrave; daar moet het kruisje geplaatst worden indien men wil stemmen voor de drie katholieke kandidaten. Daar ook verzoeken wij de kiezers het kruisje te plaatsen.

Het kruis moet zooveel mogelijk in het midden van het vierkant staan; de strepen mogen den kant niet raken. Verder moet men zorgen dat het kruis regelmatig getrokken zij. Het is goed van geen twee maal met het potlood over dezelfde streep te gaan. Dit zou eene reden kunnen zijn om het kiesbriefje te vernietigen.

De kiezer die bij het maken van het kruis zich zou vergissen, of die onvrijwillig eene vlek of eene scheur in het briefje zou maken, kan er ander bekomen van den voorzitter.

Na zijn kruisje gemaakt te hebben vouwt de kiezer het wederom in vieren, altijd met den zegel van buiten, en steekt het zelf in de bus.

Waarachtig, als men 's zaterdags eenen oogslag werpt in onze geuzergazetten, dan is men ieder maal genegen zich te vragen met wien zij wel den spot drijven.

Sedert verschillende weken reeds prijkt de naam van M. Thonnar aan 't hoofd dezer dagbladen; maar, alsof zij over hunnen kandidaat beschaamd waren, wachten zij zich wel zoo wat over de verdiensten, de belvaamheid, enz. van dien heer mede te deelen.

Zulks moet natuurlijk bij den liberalen kiezer aardige gedachten te weeg brengen. Die kiezer wordt verzocht zijne stem aan M. Thonnar te geven, en hij hoort niet eens iets ten voordeele van dien kandidaat voor den dag brengen; dat is juist alsof hem gezegd werd: « Wij bevelen u den heer Thonnar aan, maar 't is omdat wij aan niets beters kunnen komen; wij weten niet veel goeds van hem te zeggen en kwaad van hem spreken dat willen wij niet; daarom zwijgen wij. Doet nu met onzen kandidaat wat u behaagt. »

Men zou zich nogtans vergissen met te denken dat onze geuzen werkeloos blijven en dat zij den uitslag der kiezing met overschilligheid afwachten.

De inlichtingen die ons van al de punten des arrondissement toegekomen zijn, brengen ons ter kennis dat overal liberale kiezers trachten bijeen te trommelen als maar mogelijk is. Dank aan deze pogingen en dank vooral aan de talrijke afschrijvingen van katholieke kiezers, hopen onze tegenstrevers zoo niet de meerderheid, dan ten minste een minder belachelijk getal stemmen dan verleden jaar voor hunnen kandidaat te bekomen.

De katholieke kiezers zullen deze streving doen mislukken met in volledige getalle naar de stembus te gaan.

De kiezers die van zin zijn hunne stem aan M. Thonnar te geven, moeten zich niet

bedriegen met het gevolg hunner stemming. Men zou blind moeten zijn om niet te zien dat wij het radikalismus voor de deur hebben staan en dat indien de liberalen den 13^e juni de overhand behaalden, werkelijk de partij die de herziening der grondwet verlangt, meester van den toestand zou zijn.
 Zonneklaar is het dat thans het liberalismus van vroeger, het liberalismus dat zich erop roemde den godsdienst, het geloof onzer Vaders te eerbiedigen, niets meer in te brengen heeft. Hedendaags, om echte liberaal te zijn, moet men zijne goddeloosheid durven belijden, gelijk men gezien heeft in de meetingen van Brussel; men moet daarenboven het besluit nemen de herziening der grondwet te vragen.

Aan deze uitzinnigheden moeten de goede burgers onzes lands den sterksten tegenstand bieden; aan degenen die de grondwet willen omver werpen moeten wij antwoorden met naar de Kamers mannen te zenden die ons Geloof eerbiedigen en er in deelen, en die het roemvol werk van het nationaal Congres ongeschonden zullen bewaren.

Zeker is het dat de zegepraal van het liberalismus in de tegenwoordige omstandigheden, de zegepraal zou zijn van het radikalismus. Wij kennen genoeg de gevoelens der kiezers van het arrondissement Tongeren om verzekerd te mogen zijn dat zij nooit de hand zullen leenen aan ondernemingen strijdig met den godsdienst en tegen de grondwet gericht. De liberale meetingen hebben genoeg de gevaarlijke strekkingen dergenen aan den dag gelegd die morgen de meesters van ons vaderland zullen zijn indien de goede burgers niet met een spannen om dien radikalen stroom die ons land en zijne instellingen bedreigt, zonder uitstel tegen te houden.

Wij hebben verleden zaterdag in eenige woorden de titels uitgelegd die onze drie kandidaten op eene zoo gunstige wijze aan de kiezers van het arrondissement Tongeren bevelen.

Op het oogenblik dat die kiezers zich gaan rond de stembus vereenigen blijft er ons nog eene andere plicht te vervullen, dat is de uitdrukking onzer welgemeende erkenning aan te bieden aan den achtbaren heer Baron de Woelmont, die zoo lange jaren het arrondissement Tongeren in de Kamer en in het Senaat vertegenwoordigd heeft.

Wij denken de tolk te zijn der gevoelens van al de katholieken der arrondissementen Tongeren en Maeseyck, met onzen waardigen Senateur nogmaals te zeggen dat al degenen die zijn mandaat zoo dikwerf met genoegen vernieuwd hebben, zijn vertrek diep betreuren.

Hoe dikwijls heeft men de katholieken niet beschuldigd de vijanden te zijn onzer nationale instellingen en de Grondwet te willen veranderen? Dat was het oud liedje dat bij elke kiezing te voorschijn kwam.

Die beschuldigingen waren valsch. Eenieder weet dat de katholieken in alle omstandigheden de trouwe ondersteuners van Troon en Grondwet geweest zijn. Vandaag ziet men klaar en duidelijk aan welken kant zich de vijanden en de vrienden der Grondwet bevinden.

In de kiesvergaderingen der geuzen te Brussel is van niets anders kwestie dan van de herziening der Grondwet. Geen kandidaat heeft er de minste kans van lukken of hij moet zich verbinden van de Grondwet te

doen veranderen, en eerst en vooral het artikel 47 af te schaffen en het algemeen stemrecht te doen invoeren.

En wie is het die aan die afbrekers der Grondwet tegenstand biedt? Niemand anders dan de katholieken.

Eenige goede en onnoozele menschen vroegen zich welke de gedachte van M. Thonnar wel zou zijn aangaande de herziening der Grondwet en de afschaffing van artikel 47.

Het geuzenblad vindt geraadzaam daarover te zwijgen.

Maar ziehier eenige teekenen die toelaten een oordeel te vellen over de gedachten van den liberalen kandidaat.

M. Thonnar heeft de kiezers eene circulaire toegezonden, waarin wij het volgende lezen: « Gij kent mijne denkwijze: ik behoor tot het getal dergenen, die het stemrecht aan het meest burgers mogelijk willen vergunnen. Het verplichtend en kosteloos lager onderwijs, waarna ik vurig wensch, moet, in eene niet verwijderde toekomst, van alle Belgen burgers maken, die in staat wezen eene welbegrepen stemming te uiten. »

Dat wil zeggen dat M. Thonnar voorstander is van de herziening der Grondwet en van het algemeen stemrecht.

Als er nog eenvoudige lieden zijn die zich inbeelden dat M. Thonnar in de Kamers plaats zou nemen tusschen de verdedigers der Grondwet om te weerstaan aan die uitzinnige ondernemingen der afschaffers en afbrekers, wier voornemens door de meetingen genozzaam kenbaar gemaakt werden, dan zal het ons voldoende zijn hun te zeggen dat in diezelfde meetingen van den Alhambra, de redenaars het voorbeeld van de liberale associatie van Tongeren aangehaald hebben, tot staving van hunne hervormingsontwerpen. Een der bijzonderste sprekers heeft uitgeroepen: « Men haalt de vrees aan der provincie, maar gansch het land neemt deel aan die beweging van hervorming. » Neen, wij verschrikken geenszins de provincie. Zien wij den liberalen kandidaat van Tongeren van zelf zich niet plaatsen onder het vaandel van de herziening der Grondwet? »

Nu zullen de liberale kiezers die hunne stem aan M. Thonnar willen geven ten minste weten wat zij doen. Wij meenen zeker te zijn dat tusschen de 345 kiezers die verleden jaar voor M. Thonnar stemden er verschilligen zullen zijn die, al zijn zij liberaal, toch niet in de kaarten der hervormers zullen spelen en aan de omverwerping van onze instellingen mede helpen. Die moeten toch zekerlijk hunne stem aan M. Thonnar weigeren.

De liberale kandidaat is een man van vooruitgang.

Verleden jaar stond in zijne circulaire: « Ik wil dat onze Grondwet behouden worde. »

Heden is hij te akkoord met degenen die het bij aan de Grondwet willen slaan.

En zeggen dat de liberale associatie dat allemaal goedvindt!

Rood of Blauw.

Kiezers, gij zult misschien zeggen dat wij ons te veel bezig houden met M. Thonnar. Rechtuit gezegd, de kandidaat onzer geuzen is het niet waard.

Alles wat wij willen dat is dat de kiezers naar de stembus komen om de plechtige veroordeeling uit te spreken, niet van het onnoozel schaaft dat tot kandidaat dient aan onze geuzen, maar van het liberaal politiek dat sedert vier jaren ons land onderdrukt en tot het verderf leidt. Daarom is het dat wij den zedelijken en stoffelijken toestand van ons vaderland onder het katholiek en onder het liberaal bestuur voor de oogen onzer medeburgers willen bloot leggen.

Als minister Malou in 1878 onze geldkas overliet aan minister Graux, zat er een spaarpotje in van bij de 40 miljoen.

In vijf frankstukken ware dat 40 hoopkens van 500 meters hoog.

Uwe spaarpot kan daar op verre na niet tegen op, eh lezers?

De zoogezegde liberalen maakten dat spaarpotje ledig — om een zevende ministerie te maken, om soldaatje te doen spelen, om postjes te maken voor vrienden en kennissen, om scholen te bouwen, leeggangers te kweken en pastoren te duvelen, maar niet om den landbouw, den handel en de nering te doen trekken.
 Ja maar, de goesting komt al etende, en als het spaarpotje verteerd was, riepen de ministers, naar den trog om nog, nog, nog.

Stout en onbeheeld vroegen zij aan de lastenbetalers van jaarlijks de lagatel van tien tot vijftien miljoen meer te willen geven.
 Zhad den 't zoo van doen!

Die aktien bezat van den staat, moest zich kontent stellen met 4 ten hondert in plaats van 4 1/2; blij dan nog dat hij niet alles kwijt werd.
 Dit gaf aan mijnheer het gouvernement een profijtje van 2 miljoen 551 duizend fr. per jaar.

De nieuwe lasten en die knoerij van de aktien waren twee goede melkkoetjes, die in drië jaar tijds meer dan 57 miljoen opbrachten. Dit maakt 57 hoopjes vijf frankstukken van 300 meters hoog.

Maakt te samen, met de 40 hoopjes die wij reeds hadden, 77 hoopjes....
 Genoeg om geheel den toren der hoofkerk van Tongeren in zilver te metsen!

Eh wel, die schoone kluinkende munt is vermet in scholen die ledig staan, of verloren inden greuwend mond van meesters zonder leerlingen.

Maar wat zijn 57 miljoen voor magen die grooten appetijt hebben en voor eenen duivelszak die nooit vol is?

De ministers riskeerden er nog 10 miljoenjes bij, die nu op de plank staan en na de kiezing op onze rekening gaan gebracht worden.

Dit zijn tien miljoenjes voor 1879, 80 en 81. Maar in 1882 denkt de minister 15 miljoen te kort te komen.

Zoo, dat is 25 miljoen te kort in vier jaar. En zij leggen het aan boord, naar de minister verklaard heeft, om in 1887 eenen put te graven van 12 miljoen schuld, zonder de steertjes, die niet voorzien worden.

Zoo dus à peu près 57 miljoen schuld in 5 jaar. Om dat in vijf frankstukken in den grond te leggen, op makelaar, zoudt gij, vrienden lezers, eenen put moeten graven van 18500 meters diepte.

Vrienden, ziet gij er kans toe dien put te vullen!

Zeven en dertig miljoen in vijf frankstukken, is 57 wagons van 5000 kilos.

Vrienden uit de dorpen, vraag eens aan uwen otmeeten schoolmeester dat hij zou inleeren, hoeveel wagons aardappels en vruchten gij zult moeten verkopen, om die 57 wagons met vijf frankstukken te laden!!!
 Hij heeft ledigen tijd genoeg om dat uit te rekenen.

57 miljoen schuld in 5 jaar!

— « Wij doen 't voor niet minder, » zeggen Rolin, Van Imbreeck en C.
 — Ik wel! antwoordt M. Malou.

« Wij zullen de lasten opslaan tot dat wij effen zijn, » zegt minister Graux.

« Geene nieuwe lasten, zegt Malou.
 « Geene nuttelooze scholen, geene opeters van 't land meer, die ledig loopen en de belastingsschuldigen onder den neus zien! »

Eh wel kiezers, verstaat gij dat Vlaamsch? Kiest nu rood of blauw.

Koophandel en Landbouw.

Over vier jaar was er kiezing voor de helft der Kamers. De koophandel en landbouw gingen niet al te wel; men klaagde en was mis te vreden. De liberalen gingen bij burgers en buitenlieden en zegden: kies eens voor de liberalen en gij zult zien hoe alles zal veranderen. De kommercie zal gaan, iedereen gaat geld winnen en alles zal om ter best zijn.

In veel arrondissementen geloofden eenvoudige kiezers dat, en stemden voor de liberalen. Maar wat heeft de kommercie en de landbouw er mee gewonnen? Daarvan zult gij zelve kunnen oordeelen, indien gij de tafel wilt nazien van den in- en uitvoer afgekondigd door den *Moniteur*.

En na die tafel geraadpleegd te hebben stellen wij vier vragen.

Hoe staat het met den koophandel en den landbouw?

Slecht. — Inderdaad, de invoer van al hetgeen het land niet voortbrengt, zoals wijn en zijde vermindert. Een teeken dat de menschen geen geld meer hebben.

Maar intendeel, de invoer der goederen die het land natuurlijk opbrengt vermindert van jaar tot jaar in plaats van te verminderen, zoals ossen, schapen, verkens, aardappelen, vlas, granen hier, olie, stoffen, kleedderen, enz. Het komt al uit den vreemde. En wat is de reden daarvan? Dat er op den invoer van vreemd goed te weinig lasten zijn; ons eigen goed is meer belast dan dat in andere landen met den vervoerprijs er bij, zoodat wij geene konkurrenzie kunnen doen en ons goed gedurig in waarde vermindert.

Wie is daar de schuld van?

Het ministerie dat nooit de moeite doet zich met onzen handel en onzen landbouw bezig te houden. Onze representanten, die niets zoeken dan de pastoren te plagen, maar niet zien hoe 't lands welvaart te niet gaat. In koophandel en landbouw zijn die mannen heel gerust: zij spreken maar van politiek, van scholen en van kazernen.

Hebben de liberalen over 4 jaar de menschen bedrogen, als zij zegden: stemt voor de liberalen en koophandel en landbouw gaan bloeien?

Dat gaapt gelijk een oven. Men zou moeten stekelblind zijn om dat niet te zien.

Wie zal den koophandel en den landbouw wederom recht helpen?

De katholieken. Ja want als zij aan 't hoofd zijn is het niet om de menschen te plagen, maar om voor de belangen en de interessen der burgers te zorgen.

En hoe gaan zij dat doen?

1° Met in plaats van een ministerie van twist-stokend onderwijs een ministerie te maken van landbouw en koophandel.

2° Met de onkosten te verminderen en bijgevoel ook de belastingen en het geld in de menschen hunne zakken te laten.

3° Met lasten te leggen op den invoer van vreemd goed, daar waar het redelijk zijn kan, en ze te verminderen op den uitvoer van ons goed.

4° Met de groote werken uittevoeren die ons tegen overstroming moeten beschutten, het aanleggen van stoomtramwegen aan te moedigen, de steenwegen te verbeteren, en de vervoerprijzen op de ijzerwegen te verminderen.

Een troostend voorbeeld.

Op het oogenblik dat de goddelooze geuzerij in de meetingen van Brussel uitslag tegen alles wat aan kerk en godsdienst raakt, is het troostend een schoon voorbeeld door de koninklijke familie te zien geven.

In de meetingen van Brussel schreeuwt men tot den kandidaat: Wij willen u niet, gij gaat naar de mis, ofwel gij doet uw kinderen in geestelijke gestichten opvoeden. Gij zijt een klerikaal want gij zijt voor de kerk getrouwd. Gij zijt geen liberaal want ik heb u zien eenen priester groeten.

Terwijl deze ongerijmdheden uitgekraamd worden door de leiders der geuzenpartij hebben de Koning, de Koningin, de Graaf en de Gravin van Vlaanderen en al hunne kinderen bewezen dat zij kristene menschen, oprecht en goddeloos willems zijn met naam en daad.

Donderdag laatst deden de twee oudste kinderen van den graaf van Vlaanderen hunne Eerste Communie in de kerk van Sint-Jacob-op-den-Caudenberg.

Om 7 ure 's morgens was de kerk reeds proppevol; veel edellieden, veel rijke menschen, veel burgers en werklieden. Het belgisch volk is, over 't algemeen goed katholiek, dat is koningsgezind, en het neemt deel in de vreugde zoowel als in het lijden van het vorstelijk huis.

« Onz prinsen en ons prinsessen gaan hunne eerste communie doen, » zegde verheugd een oud vrouwken, « en 't mensch wiste eene traan van aandoening uit hare oogen. »

Om acht uren kwamen de lieftallige eerste kommuniakanten in de kerk. III. MM. de Koning en de Koningin, de Graaf en de Gravin van Vlaanderen en de eerbiedwaardige moeder dezer laatste, prinses Josephina van Hohenzollern-Sigmaringen, namen insgelijks plaats in den choor, alsmede een groot getal hofdames, officiers, hooge ambtenaars en geestelijken.

Elkeen was gesticht over de groote godsvrucht en de eerbiedige houding der bevallige kinderen.

Uit den grond van ons hart smeecken wij de Almogeden dat hij zijne mildste gaven op het hoofd der engeligen en op hunne vorstelijke ouders en bloedverwanten zou uitstorten.

Eer vooral aan den Koning en aan de Koningin, die hunne onderdanen een zoo heilzaam voorbeeld geven. Zij begripen dat van ongelooovige menschen hoe hoog zij ook mogen splanst wezen, geen goed te verwachten is, immers de beste steun van den troon is de kerk en waar de kerk bestreden wordt moet de troon omverre vallen.

Wat de koninklijke familie donderdag gedaan heeft, mishaagt den geuzen grootlijks. Maar wij die ons vaderland beminnen, zien daarin de belofte van betere tijden voor de toekomst.

Vier jaren reeds gaan wij gekukt over den liberalen dwang; vier jaren lang zijn onze tegenstrevers met reuzenschreden voortgegaan op den weg der onverdraagzaamheid en der vervolging. Wat al vrijheid- en godstienkrentender weten zij er niet gestemd?

De ongeluksket en het hatelijk schoolenkwest dat er opgevoeld is, doen klaar den haat onzer tegenstrevers tegen pastoren en godsdienst uitschijnen; de verschillende kieswetten hebben klaar bewezen dat de liberalen verdienen de vijanden van alle recht en billijkheid genoemd te worden.

Wij hebben nieuwe belastingen zien heffen, onmiddellijk gevolgd van nieuwe geldverkwistingen welke wederom nieuwe lasten zullen veroorzaken. Handel, nijverheid en landbouw gaan uitsterven te niet en worden verwaarloosd.

Het ministerie heeft in vier jaren tijds, ongelukkig veel kwaads gesticht. Doch men denke daarom niet dat reeds het grootste deel van het liberaal program uitgevoerd is. De eischen der progressieven zijn dringender en menigvuldiger dan ooit.

Op de vergadering van den Bond der Katholieke Kringen heeft een der achtbare vertegenwoordigers van Antwerpen den wil der katholieke natie in korte woorden doen kennen. Die wil is niet